

BEATRIČĖ

Mažų žingsnelių menas

Šiandien ryte iškrito pirmasis sniegas, todėl patikėjau, kad diena bus ypatinga. Iš tikrųjų jaučiau, kad ji tokia bus. Nors iš kur galėjau žinoti!

Į mokyklą mane vežė tėtis. Pastaruoju metu dažniausiai tą daro jis, nes nori, kad mama pailsėtų. Ji laukiasi, ir greitai aš turėsiu broliuką. Jau žinau, visi žinom. Tėtis laimingas, todėl jam niekas nesunku, tik op, ir jokių problemų, – sako jis. Kai išvažiuom, buvo dar labai anksti ir tamsu, bet kelias buvo baltas ir sniegas neįprastai smagiai gurgždėjo po mūsų mašinos ratais. Važiuodami mudu kaip visada klausėmės rytinių žinių ir muzikos per mėgstamą radijo stotį. Tėtis protarpiais niūniavo žaismingai barbendamas pirštais į vairą, o aš klausiausi jo niūniavimo ir vogčiomis šypsojaisi, nes jaučiausi rami ir laiminga. Iš tikrųjų jaučiausi laiminga, nors dar vakar vakare raudojau kaip nuplakta. Ver-

kiau, nes nežinojau, ką daryti, o dabar buvo ramu, nes apsisprendžiau. Štai ir įrodymas, kad laimė ateina tyliai ir netikėtai, atitipena pirštų galiukais ir glusteli tau prie širdies. Mažų žingsnelių menas! Tai pajunti išvydusi pirmąjį sniegą. Ir klausydamosi tėčio niūniavimo. Ir tada supranti, kad nieko daug nereikia, kad būtum laiminga.

Mašinoje žvelgdama pro langą į tamsą galvojau apie tą rašytoją – karo lakūną, kuris parašė „Mažąjį prinčą“ ir apie kurį mums tiek daug pasakojo mokytoja. Rodė mums jo nuotrauką – su uniforma ir lakūno šalmu sėdi lėktuve. Jis taip ir negrižo namo iš paskutinio skrydžio, jo lėktuvas sudužo, ir niekas nežino kur. Prisiminiau jo žodžius, kad mums visiems labai reikia draugystės. Jis vadino ją gražiausia, sunkiausia ir rizikingiausia gyvenimo dovana. Padėk, Dieve, man jai subręsti, prašė jis, išmokyk mažų žingsnelių meno.

Subręsti – ką reiškia subręsti draugystei? Juk draugauti paprasta. Jei tik nori, turi daugybę draugų. Skaičiau jo žodžius ir skaičiau, tuos kelis sakinius, jie buvo gražūs, bet negyvi, aidėjo mano mintyse lyg stikliniai varpeliai ir ilgai nedavė man ramybės – kankinausi nesuvokdama jų prasmės. Dar vakar jie man skambėjo lygiai taip pat. Dar prieš užmigdama girdėjau įkryrų tilindžiavimą. O štai dabar, šio ryto tamsoje važiuojant į mokyklą tie žodžiai staiga tapo aiškūs kaip niekada. Šaltas skambesys sudužo išlaisvindamas jų sielą. Ir kas

gi nutiko per tą vieną naktį? Argi aš paaugau, subrendau tiek, kad jie atsivėrė? Ar žodžiai turi sielą, kaip ir žmonės, ir gali jiems kalbėti?

Bijojau, kad tėtis staiga liausis niūniuoti ir ko nors manęs paklaus, paikai ir lyg tarp kitko norėdamas pralinksminti. Kartais jis taip daro norėdamas mane išjudinti. Dabar visai to nenorėjau. Man patiko važiuoti tylomis žvelgiant į aksominę tamsą. Ji glostė akis, o mintys buvo aiškios kaip niekad. Visos virto galingu balsu, kuris sveikino mane priėmusią ryžtingą sprendimą ir drąsino. Draugystė verčia rizikuoti, kartais ji labai įpareigoja, bet tu teisingai nusprendei, Beatrice, teisingai! Neabejok nė akimirkos ir padaryk tai, kam pasiryžai, nes kitaip tiesiog negali. Jokio kelio atgal nėra, tad pirmyn!

– Ar jau žinai, kaip pasielgsi? – staiga tarytum klausydamasis mano minčių paklausė tėtis, ir aš krūptelėjau.

Krūptelėjau ne dėl klausimo, o dėl to, kad man dar nespėjus atsakyti jis netikėtai suspaudė rankomis vairą ir čiuožtelėjo į dešinę, vidury kelio darydamas staigų vingį. Aš tyliai aiktelėjau. Pakilęs snaigių debesis nugulė langą.

– Kad tave kur!

Priekiniame veidrodėlyje pamačiau, kaip tėčio veidas persimainė, akimirksniu sustingo it kaukė, o akys apniuko ir tarytum prasmego po surauktais antakiais.

Kas atsitiko? Ant kelio vos už dešimties žingsnių stoviniavo būrelis žmonių – nerangiai judančius jų siluetus ryškiai apšvietė mūsų žibintai. Iš tiesų jų tebuvo kokie trys ar keturi, o nepažįstamas sidabrinės spalvos automobilis, nerangiai pavirtęs ant šono, švytuliavo šalikelės dauboje.

Tėtis sustojo kelkraštyje ir išlipo. Mačiau, kaip priartino prie jų, girdėjau, kaip kalbėjosi su stovinčiais ant kelio, siūlydamas pagalbą, bet sužinojęs, kad visgi nieko baisaus nenutiko, o pagalba, pasirodo, jau važiuoja, grįžo pas mane. Gerokai nurimęs ir vėl pralinksmėjęs.

– Pirmasis sniegas, štai taip ir šitai, – garsiai atsiduso su palengvėjimu daužydamas pirštines. – Visada būna pirmas kartas!

„Visada būna pirmas kartas, kvaily“, – žaibiškai rikošetu atmintyje atsimušę žodžiai. Tie žodžiai! Vakar vos pasibaigus anglų kalbos pamokai Deivis juos švirkšte iššvirkštė pro dantis ir iš karto užmetė savo sunkią kuprinę Edvinui ant liaunų pečių. Eilinis išpuolis, jis taip elgiasi jau beveik tris mėnesius. Nuo tada, kai Edvinas atsirado mūsų klasėje. Tas nutiko rugsėjį, o dabar jau gruodis. Kartą pamėgino, ir tai tapo bjauriu įpročiu.

Edvinas mūsų vienmetis, bet mokykloje pasirodė tik šį rudenį, nes ilgus metus mokėsi namuose. Vien dėl to, kad jam įgimtas cerebrinis paralyžius, vaikystėje jis

net sėdėjo ratukuose. Sunku įsivaizduoti, kaip jis taip gyveno, bet pamažu atsistojo ant kojų. Todėl buvo nuspręsta pamėginti jam leisti mokytis su bendraamžiais, ir jis atėjo tiesiai į aštuntą klasę! Vis dėlto ne viskas taip paprasta. Kiekviena diena jam – nemenkas iššūkis.

Jo kojos liesos, kreivos, jis vos juda, eina keistai, tarytum būtų perlūžęs per pusę – rangosi vilkdamas apatinę kūno dalį ir šitaip vargais negalais slenka iš vienos vietos į kitą. Iš tikrųjų man sunku įsivaizduoti, kaip jis iš viso gali paeiti, nes atrodo, lyg jo kūnas būtų surakintas mėšlungio. Įprastą nuotolį nuo vieno iki kito kabineto durų jis įveikia tris kartus lėčiau nei mes visi, o užlipti laiptais į kitą aukštą jam reikia dešimties minučių. Ir visa tai dar sunkiau, kai neši kuprinę su knygomis. Turbūt jis nežmoniškai pavargsta, nes pasiekęs tikslą iš karto atsisėda ant grindų, jei nėra laisvo suolelio šalimais, ir sėdi iki skambučio. Vis dėlto man atrodo, kad jis labai nori mokytis kartu su visais ir tas noras labai stiprus, stipresnis už bet ką. Kaipgi kitaip paaiškinti tokias kasdienes kančias? Nežinau, ar aš taip galėčiau.

Deivis nuo pat pradžių elgėsi šlykščiai. Galima sakyti, nusižiūrėjo Edviną kaip galimą auką. Dar vakar vakare gulėdama lovoje mąščiau, kodėl taip nutiko. Kažkodėl prisiminiau paukščius: jaunikliai dažnai išmeta iš lizdo silpnesnius ir šie žūva, nes vis tiek yra pasmerkti neišgyventi. Ligoti ir sergantys gyvūnai daž-

nai tampa budraus plėšrūno grobiu. Mokykloje mums aiškino, kad tokia yra natūralioji atranka, taip veikia gamtos dėsniai. Argi žmogus nėra gamtos dalis? O gal vis dėlto yra kai kas, kas neišvengiamai skiria mus nuo gyvūnų, kai kas, kas tik žmogų ir daro žmogumi? Vėl prisiminiau Deivį. Jis sveikas, stiprus, ir akivaizdu, jog tuo didžiuojasi. Galbūt dėl to kaip apsėstas ir kimba prie Edvino, nes šis silpnas ir ligotas. Užmeta jam savo kuprinę ir liepia nešti. Tuomet Edvinas atrodo apgailėtina, bet tempia užkartą naštą kantriai, netardamas nė žodžio. Negali pasipriešinti Deiviui, tai paprasčiausiai ne jo jėgoms. Koks siaubas, kokia neteisybė!

Įsikniaubiau į pagalvę. Neteisybė? Sakai, neteisybė? Tau baisu, bet ar tarei nors žodį, pajudinai nors pirštą, kad toji neteisybė netektų galios, nustotų deginti akis? Ar pajudinai nors mažąjį pirštelį, kad neįvyktų tai, kas įvyko vakar? Atsakyk, Beatriče!

Esu klasės seniūnė ir suprantu, kad jau seniai privalėjau ką nors daryti, bet nežinojau ką. Ir dėl to man gėda. Ir dar labiau gėda dėl to, kas nutiko vakar antro aukšto koridoriuje. Pati viską savo akimis mačiau. Norėjau verkti. Bet, kaip ir kiti, tik stovėjau ir žiūrėjau. Ir visi žiūrėjo.

Grįžusi namo jaučiausi siaubingai, jaučiausi bejėgė. Užsidariau kambaryje. Negalėjau net ruošti pamokų. Tįsojau ant lovos įsmeigusi akis į lubas. Vakare man pradėjo skaudėti galvą. Paprašiau mamos kokių

nors vaistų. Mama sunerimusi priglaudė delną man prie kaktos. Gal aš norinti rytoj pasilikti namie? Nieko baisaus, jei vieną dieną nenuėisiu. Ir dar nustebusi pridūrė, kad iš tikrųjų atrodau kaip ligonė, kaip ne jos Beatričė, ne jos vaikas, ji manęs stačiai neatpažįstanti. Po šių žodžių nebeišlaikiau. Pratrūkau ir raudojau taip, kaip nebuvau raudojusi gal dešimt metų. O gal net išvis niekadęs gyvenime taip nebuvau verkusi. Mama stebėjo mane liūdnai ir rimtai. Kai pagaliau nusiraminau, paprašė papasakoti, kas nutiko. Liežuvis sunkiai pakluso, bet daugiau ar mažiau stengiausi iškloti viską kuo smulkiau, kad pagaliau nusimesčiau naš tą.

– Kodėl taip ilgai tylėjai? – paklausė manęs mama.

– Nežinau, – atvirai prisipažinau.

– Reikia padėti Edvinui, taip negalima. Negali būti, kad niekas jam nepadės.

– Bet aš nežinau kaip, mama...

– Jūs jau nebe vaikai. Bet dar ir nesuaugę. Ir galbūt jums sunku pripažinti, kad kartais suaugusieji gali padėti.

– Bet, mama... – kūkčiojau.

– Labai gera būti stipresniam, gražesniam, pranašesniam už kitą, – ramiai kalbėjo mama. – Bet ne visiems tenka tokia laimė. Ir kartais gyvenime reikia imti lemtingus sprendimus. Netgi tokius, kurie labai sunkūs. Nes kažkas turi tai padaryti.

– Daug kas tiesiog linkęs nesikišti.

– Žinoma! Užmerkti akis, užsikimšti ausis ir neklausyti širdies.

– Aš negaliu taip! Daugiau negaliu!

– To iš tavęs ir tikėjaisi, – nusišypsojo mama.

Vakare iš darbo grįžo tėtis. Išvydęs mūsų veidus jis reikšmingai padėjo portfeli. Žodis po žodžio išklėjau viską dar kartą. Dar kartą kuo smulkiau papasakojau tai, kas įvyko antro aukšto koridoriuje ilgosios pertraukos metu. Tėtis išklause mane rūsčiai tylėdamas.

– Abejingai stebėti pažeminimą – tai tas pats, kas pačiam būti žeminamam.

Daugiau jis nieko nepasakė. Nuėjo į vonios kambarį, girdėjau, kaip plovėsi rankas. Paskui sėdo vakarienai, o aš grįžau į savo kambarį. Draugystė – rizi-kingiausia ir sunkiausia dovana? Atsiverčiau knygą. Į mane nedrąsiai sužiuro lapė ir Mažasis princas. Ką aš galiu padaryti, kaipgi turėčiau pasielgti? Išmokyk mane mažų žingsnelių meno, nepajutau, kaip šnabždėdamos pačios sukrutėjo mano lūpos.

Šįryt atsikėliau nusiteikusi ryžtingai ir palengvėjusia širdimi. Žinojau, kaip pasielgsiu. Buvau apsisprendusi ir tokia laiminga!

Be to, pirmasis sniegas žadėjo permainas. Kitaip negalėjo būti!

Dėl įvykio kelyje vėlavau į pirmąją pamoką, tad vos įžengusi į mokyklą išgirdau jau sklandančią siaubingą žinią.

Kur dingo Edvinas Kratas?

Edvinas dingo vakar vakare, tiesiog negrįžo namo nakvoti.

Šiandien ryte taip pat nepasirodė.

Ir dabar niekas, ničniekas nežino, net menkiausio supratimo neturi, kur yra aštuntos klasės mokinys Edvinas Kratas.

Aš pavėlavau.

JONAS

Čia tai geras!

Negaliu, kaip buvo juokinga! Prisiekiu, nieko juokingesnio gyvenime nesu matęs.

Norėjau viską nufilmuoti telefonu, bet nespėjau, ot, velnias. Būtų buvęs geras vaizdelis, galiu prisiekti. Ir viskas per tą mano telefoną, nekenčiu jo. Senas transtas. Stringa ir stringa! Išsikrauna bet kur ir bet kada! Negaliu sulaukti, kada tėvai nupirks naują. Žadėjo, kad gausiu dovanų Kalėdoms, bet su sąlyga, jei gerai mokysiuosi. Mokausi, sakau, mokausi. Turi gerai mokytis, sako. Ir skaityk knygas, daug knygų. Lyg sakytų: valgyk daug vaisių ir daržovių. Lyg nuo jų, knygų, priklausytų mano sveikata ir gerovė.

Man nepatinka knygos, nemėgstu jų skaityti. Skaitymas labai vargina, be to, skaitant mane iš karto suima miegas, nieko negaliu su savimi padaryti. Galbūt dėl to iš karto užmirštu, ką perskaičiau, ir neatsimenu nie-

ko, kas ten buvo parašyta. „Ak, Jonai, Jonai, – linguoja galva mokytoja. – Neperskaitei nei kelių puslapių. Prisi pažink, kad neskaitei.“ – „Skaičiau, – sakau, – prisiekiu.“ Bet mokytoja vis tiek netiki. Čia tai geras. Nusizudyti norisi, kai šitaip tavim netiki. Jai sunku suprasti, kaip perskaitęs žmogus nieko neatsimena. Jei visi rašytojai taip nuobodžiai rašo knygas, ar čia mano kaltė? Kai užaugsiu ir bus mano valia, tikrai neperskaitysiu nė vienos eilutės. O dabar esu priklausomas nuo tėvų, todėl turiu kęsti amžinus priekaištus, reikalavimus ir nesibaigiančius nurodymus, nes tėvai galvoja, kad yra mano gyvenimo šeiminkai. Jei bent turėčiau brolių ar seserį, dalis dėmesio tektų ir jiems. O dabar visas tenka man vienam.

Maža to, tėvas jau geras mėnuo kiekvieną vakarą tikrina mano pažymių knygelę. Čia tai geras. Šitaip pradėjo elgtis po pokalbio su klasės auklėtoja. Vieną vakarą ji paskambino, kai mes vakarieniavome (labai gerai prisimenu, tą vakarą valgėme mėsos kukulius su padažu, ir aš nepamiršiu tol, kol numirsiu, nes gyvenime daugiau nenorėsiu mėsos kukulių), ir paprašė tėvo pasidomėti mano pažymiais. Esą, daugiau laukti nebe galima, situacija ir taip esanti kritinė. Taip ir pareiškė: kritinė. Paprastai taip kalbama apie ligonius, kurie jau viena koja grabe! Ką, negi aš koks numirėlis? Vakarienė baigėsi, nors mes dar nė nebuvo įpusėję. Šaldytuve dar lūkuriavo mano mėgstamas želė desertas. Bet tėvas

pakilo nuo stalo ir nuėjo į kitą kambarį įsijungti kompiuterio.

Na, gerai, aš seniai žinojau, kad nieko gero: man greisia trys neigiami pusmečio įvertinimai. Iš biologijos, geografijos ir chemijos. Tik šito nežinojo tėvas. Bet argi dėl to žmonės turi pamiršti viską pasaulyje, net vakarienę? Net želė desertą? Geras. Jo akys išvirto kaip vilkiko lempos, kai įsistebeilijo į dieną. Pašaukė motiną. Abu sužiuro. Pasakiau, kad aš negabus gamtos mokslams, jie man paprasčiausiai nesiseka ir ką čia gali padaryti? Tikriausiai ir jam, mano tėvui, mokykloje ne viskas ėjo kaip sviestu patepta? – pabandžiau diplomatiškai užbėgti už akių. Ne tavo reikalas, niūriai atsakė tėvas. Čia tai geras! Nesuprantu, ko taip nervintis, užaugęs aš trokštu būti automechaniku, nes man patinka mašinos, o turint savas dirbtuves ir verslą galima gerai užkalti pinigų. Taip jam ir pasakiau ir tada paklausiau: „Ar mes valgysime desertą?“ – „Tuoj aš tau patieksiu desertą!“ – pažadėjo tėvas. Tai dabar tikrina ir tikrina. Ir motiną kviečiasi, rodo. Abu kraipo galvas ir dėl menkiausios smulkmenos tardo mane: „Paaiškink.“ Ne gyvenimas, o pragaras. Katorga.

Tėvai yra suaugę žmonės, bet galiu pasakyti, kad dažnai elgiasi kaip maži vaikai. Siaubingai visko bijo, išgąsdinti juos – vienas juokas. Bijo blogų pažymių kaip velnias kryžiaus. Dreba kaip zuikiai. Ot, geras! Bet dar labiau bijo trumpų ir griežtų pastabų, kurias man įrašo mokytojai. Pavyzdžiui, tokių: „Jonas nedrausmingai

elgiasi pamokų metu, trukdo dirbti klasės draugams“ arba „Jonas neišmoko cheminių elementų lentelės“, arba „Jonas neatlieka namų darbų, neturi priemonių, sugadino mikroskopą.“

– Kokio velnio tu lindai prie to mikroskopo? – klausia manęs nustebęs tėvas.

Kantriai paaiškinu, kad šimtą metų būčiau prie tokio nesilietęs, labai ten man, bet per pamoką mes atlikome laboratorinį darbą, lupome svogūną, lašiname jodą ir tyrinėjome ląsteles. O manasis mikroskopas jau buvo sugedęs, garantuoju, nes jo objektyvas rodė vien keistą miglą, nieko daugiau. Aš pabandžiau jį nuvalyti, tryniau švarko rankove, o jis, gyvatė, išsprūdo ir nubildėjo ant grindų. Iš kažkur pažiro stiklas. Ir viskas. Negi taip negali nutikti?

– Na, gerai, – nusileidžia tėvas. – O ko išsidirbinėjai per pamokas? Trukdai kitiems?

Aš ir vėl jam aiškinu, kad tai ne aš trukdau kitiems, o jie man trukdo. Pavyzdžiui, kai rašėme lietuvių kalbos diktantą ir aš įtemptai mažčiau, ar rašyti nosinę raidę žodyje „skląstis“ ar ne, Ugnius niuktelėjo man alkūne: „Duok nusirašyti!“ – „Netrukdyk, – sušnypščiau. – Atšok!“ Bet jis vis tiek įkyriai lindo, pešiojo mane už rankovės, traukė sąsiuvinį ir inkštė kaip koks šakalas. Ir tada, žinoma, aš supykau. Neiškentęs jam taip mostelėjau, kad iš netikėtumo net mokytoja aiktelėjo, užsikirtu ir pametė, kur skaitė diktanto tekstą. Tik per jį, per

Ugnių, „sklastis“ ir liko be nosinės. Ir dabar dar išeina, kad tai aš kaltas? Ot, geras!

Visa laimė, kad tėvas išvažiuoja iš namų dviem savaitėms, nes dirba tolimųjų reisų vairuotoju, tada atsipučiu. O dar geriau, kad grįžęs po dviejų savaitių namo kaip gyvas neprisimena nė vienos perskaitytos pastabos. Užtai jo galva pilna keistų klausimų. Klausia: kiek perskaitei knygų? Jo nuomone, žmogus tikriausiai kiekvieną dieną turėtų perskaityti po knygą!

Filmai kur kas geriau. Kodėl mokykloje nereikalauja žiūrėti filmų? Labiausiai mėgstu mistinius ir apie ateities robotus. Arba bent jau tokius, kuriuose yra kas nors nerealaus. „Panelės Peregrinės ypatingų vaikų namai“ žiauriai geras, man labai patiko! Kai mūsų klasėje pasirodė Edvinas Kratas, pamaniau, kad man pasimaisė. Cha! Jis buvo toks panašus į tuos keistus padarus, tuos vaikus iš filmo, šimtas procentų! Beveik būčiau galėjęs prisiekti, kad jis valgo driežus arba turi uodegą, arba gali skristi mosuodamas rankomis kaip sparnais. Nebūčiau nustebęs. Bet ne, jis nieko, ničnieko negalėjo, tebuvo visiškas atsilikėlis, ir nieko daugiau. Ir kaip keistai ėjo! Ne ėjo, vilkosi. Garbės žodis, rangėsi kaip koks kirminas. Tokio kaip jis mums ir trūko! Dėl savo negalios nuo kūno kultūros pamokų jis, aišku, iš karto buvo atleistas. O gaila, būtų įdomu pažiūrėti, kaip besiraitantis kirminas žaidžia krepšinį. Betgi ne, jis tik prakiūdavo salės kampe ant suoliuko įbedęs nosį į knygą.

Beje, jis ryte ryja knygas kaip pamišęs. Tarytum būtų išbadėjęs. Ir dar tokias storas, storesnių ir būti negali. Vien per mūsų kūno kultūros pamokas perskaitė visą Žiulį Verną, o jis yra storiausių knygų autorius, prisiekiu. Mes visi daužom kamuolį, o jis nieko nemato ir nieko negirdi, tik ausys kyšo iš už puslapių. Vieną kartą netyčia kažkuris iš mūsų įsismarkavęs pataikė į tą jo knygą kamuoliu ir išmušė iš rankų, bet jis ramiausiai pakėlė ją nuo grindų, rankove nubraukė dulkes ir įniko toliau skaityti. Geras žaidimas! Kai išmušėme jam knygą antrą kartą (dabar jau tyčia!), jis sumojo, kad reikia nešdintis. Nusiraitė iki atokiausio kampelio pasienyje, įsitaisė už stūksančio ožio ir vėl įniko į knygą. Ir dabar tūno ten kiekvieną pamoką, išsijungia visiškai. Kai pagaliau baigiasi pamoka ir jis pakelia galvą, akinių stiklas būna išrasojęs mažais smulkiais lašeliais. Jis prakaituoja skaitydamas, o mūsų kaktos ir krūtinės tviska prakaitu nuo krepšinio ir kamuolio vaikymosi. Kiekvienam savo.

Ką aš galiu pasakyti? Edvinas Kratas nuo pat pradžių dėjosi moksluiku, ir mums tai nepatiko. Žinojau, kad vieną dieną jam atsirūgs. Tokiems visada atsirūgs ta, kai ateina laikas, nes niekas tokių nemėgsta.

Vakar jis buvo dar keistesnis nei visada, net aš tą pastebėjau, nors visi sako, kad iš tiesų nepastebiu daug ko. Gal blogai jautėsi, ką aš žinau. Net knygos neskaitė. Buvo kažkoks tylus, susimąstęs. Kas galėtų jį suprasti? Kai Deivis po pamokos pasivijo jį koridoriuje ir įsiū-

bavęs užmetė savo kuprinę, sulinko labiau nei visada. Susmego ir vos neparklupo. Man pasirodė keista, pamaniau, juk jau turėjo priprasti, nes Deivis ne pirmą kartą šitaip. Pasiveja iš nugaros ir švysteli iš pasalų! Kai Kratas šitoks, tai tikras smagumėlis, tik laikykis! Gal Deivio kuprinė buvo šį kartą sunkesnė? Maža to, Deivis dar užmetė jam ant kaklo surištus raišteliais savo sportinius batelius. Tada jis visai susirietė, net veido nebuvo matyti.

– Tempk linksmiau, mule! – baksnojo jį Deivis.

Jis ėjo. Šleivojo, slinko ir rangėsi. Kaip visada. Ir tada griuvo. Plojosi visu ūgiu kaip didelis! Geras! Jo akiniai nuskrido kažkur į kampa, o nosis stačiai sulindo į grindis, prisiekiu! Turėjo sulįsti, kaipgi kitaip, gi tėškėsi veidu. Ką ten nosis, jo vietoj geriau būtų buvę pačiam sulįsti į žemę su visa nosimi! Bet juokingiausia, kad jis negalėjo atsistoti. Deivio sportbačiai kabojo ant ausų. Negalėjo jų nusitraukti. Niekaip. Kažkas jam nutiko, gal jį visą sutraukė mėšlungis? Mano tetėnas, kai supyksta, garsiai šaukia: „Kad tave sutrauktų!“ Gal iš tikrųjų taip būna. Ot, geras!

Taigi, Edvinas Kratas gulėjo koridoriuje ant grindų ir nejudėjo. Visi, kas ten tuo metu buvo, žiūrėjo į jį. Kai kas kikenė. Kiti nežinojo, ką daryti, ir tiesiog suko akis į šoną. Aš greitai išsitraukiau telefoną ir pabandžiau viską nufilmuoti, bet tas bjaurybė kaip tyčia nesuveikė. Juodas ekranas buvo negyvas. Pamėginau dar kartą,

badžiau jį kaip išprotėjęs, bet nieko neišėjo. Išsikrovė, aišku, išsikrovė! Nors stauk iš apmaudo. Prisiečiau sau, kad grįžęs namo iš karto pasikalbėsiu su tėvu. Iki Kalėdų išsitaisysiu visus neigiamus įvertinimus, jei panorės, tapsiu net astrofiziku, bet telefoną noriu gauti dabar. Aš negaliu taip gyventi!

Kaip viskas baigėsi? Po kurio laiko jis pasirangė ir pabandė atsisėsti. Prisitraukė kojas. Tada pamačiau, kad griūdamas prasikirto lūpą, nes iš jos sunkėsi kraujas ir smakras buvo kruvinas.

Ir, na, jis verkė.

Čia tai geras.